ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΜΠΡΥ

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΑΡΑΠΗ

Τὸ παρθένο δάσος ἁπλωνότανε τεράστιο καὶ σκοτεινὸ ἐμπρὸς στὸν ἐξερευνητὴ Λαστιέ.

Πρὶν εἰσδύσῃ στὰ κατάβαθά του, ὁ Λαστιὲ σταμάτησε σ' ἕνα ἐκεῖ κοντὰ χωριὸ Ἀράπηδων. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ αὐτοῦ ἦταν μαζεμένοι ἐκεῖνο τὸ βράδυ γύρω ἀπὸ τὸν Κάουλα, τὸ μάγο, ποὺ τοὺς ἔδειχνε μὲ τὸ δάχτυλο τὸν κατακόκκινο ἥλιο, ἕτοιμο νὰ ἐξαφανισθῇ στὸν ὁρίζοντα.

Ἕνα παιδὶ δέκα ἕως δώδεκα χρόνων, μὲ τὰ χέρια δεμένα πίσω στὴν ράχη, ἦταν ξαπλωμένο στὰ πόδια τοῦ μάγου κ' ἔτρεμε σύγκορμο. Ὅταν εἶδε τὸν ἐξερευνητὴ πῆρε κάποιο θάρρος καὶ τοῦ ἔρριξε μιὰ ἱκετευτικὴ ματιά.

— Ἕνα δρᾶμα ἑτοιμάζετ' ἐδῶ πέρα! ἐσκέφθηκε ὁ Ἀρμάνδος Λαστιὲ κ' ἔβγαλε τὸ πιστόλι ποὺ εἶχε στὴ μέση του.

Ὁ μάγος ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνῃ χειρονομίες δείχνοντας τὸ θεὸ Ἥλιο. Ἔλεγε πὼς εἶχε γίνει κόκκινος ἀπ' τὸ θυμό του καὶ ὅτι γιὰ ἐξιλασμὸ ἔπρεπε νὰ θυσιάσουν ἕνα παιδί. Τὸ θῦμα ἦταν ἕτοιμο ἐκεῖ στὰ πόδια του, ἦταν ὁ μικρὸς ἀραπᾶκος!

Ὁ Ἀρμάνδος Λαστιὲ ἐρρίγησε στὸ θέαμα αὐτὸ καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Κάουλα ἀνασήκωνε τὸ μαχαίρι του, ἐπίεσε τὴν σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ του. Ὁ μάγος ἔπεσε σᾶν κεραυνόπληκτος στὴ σκόνη.

Οἱ ἄλλοι μαῦροι κατατρομαγμένοι ἔτρεξαν στὶς καλύβες τους ἐνῶ ὁ ἐξερευνητὴς ἔπαιρνε τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά του κ' ἔτρεχε νὰ βρῇ τοὺς δικούς του.

Σὲ λίγο ἄκουσε βέλη νὰ σφυρίζουν τριγύρω του, ἐξακολούθησε ὅμως, ἄφοβα τὸ δρόμο του κ' ἔφθασε στὸ μέρος ποὺ βρισκότανε ἡ συνοδεία του.

Τὸ μεγάλο δάσος ἦταν πρώτης τάξεως καταφύγιο καὶ ὁ Λαστιὲ δὲν ἐδίστασε οὔτε μιὰ στιγμή.

— Δρόμο γρήγορα παιδιά! εἶπε στοὺς ἄλλους.

Κι' ἐξεκίνησαν.

Μόλις μπῆκαν στὸ δάσος τοὺς ἐτριγύρισε τὸ σκοτάδι. Ἔπρεπε ν' ἀνοίξουν δρόμο μὲ τὰ σκεπάρνια.

Ὁ μικρὸς μαῦρος δὲν ἔλεγε οὔτε λέξι. Ἔτρεμε μόνο ἀδιάκοπα σᾶν νὰ φοβότανε ἀκόμα.

— Ἔννοια σου καὶ δὲν θὰ σοῦ κάνω κακὸ ἐγώ! τοῦ εἶπε ὁ ἐξερευνητής, ποὺ ἤξερε τὴ γλῶσσα τῶν μαύρων.

— Ἐγὼ φοβᾶμαι τὸ μάγο! ἀπήντησεν ὁ μικρός.

— Ὁ μάγος πέθανε!

Κι' ἂν δὲν θέλῃς νὰ ξαναγυρίσῃς στὸ χωριό σου, σὲ κρατῶ ἐγὼ κοντά μου.

— Στὸ χωριό του δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ γυρίσῃ ὁ Μίκουλο!... Καλήτερα νὰ μείνω μὲ τὸν ἄσπρο κύριο...

— Σὲ λένε Μίκουλο;

— Ναί, κύριε.

— Λοιπόν, Μίκουλο, ἀπὸ σήμερα σὲ παίρνω στὴν ὑπηρεσία μου. Θὰ δοῦμε τὶ εἶσαι ἄξιος νὰ κάνῃς. Μπορεῖς τοὐλάχιστον νὰ περπατῇς;

— Καὶ πολὺ χρήγορα μάλιστα.

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰν ὥρα δρόμο, σταμάτησαν σ' ἕνα ἀνοιχτὸ μέρος ὅπου καὶ ἐστρατοπέδευσαν. Ἑτοίμασαν τὸ φαγητό τους, ἔφαγαν κ' ἔπειτα πῆγε ὁ καθένας στὴ σκηνή του νὰ κοιμηθῇ.

Κάμποσες ὧρες βαθειὰ σιγὴ βασίλευε στὸ δάσος. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅμως, τὰ ψηλὰ χόρτα κινήθηκαν κυματιστὰ κ' ἕνα φεῖδι χώθηκε κάτω ἀπὸ μιὰ σκηνή.

Ὁ Ἀρμάνδος Λαστιὲ ξύπνησε κατατρομαγμένος κ' ἔβαλε μιὰ δυνατὴ κραυγή. Τὸν εἶχε δαγκάσει μιὰ κόμπρα ἀπὸ τὶς πειὸ δηλητηριώδεις. Ἀναψ' ἕνα σπίρτο κ' εἶδε ἀμέσως πὼς τὸ ἕνα του πόδι εἶχε ἀρχίσει νὰ μαυρίζῃ στὰ σφυρά.

—Ἐγὼ ἤξερω τὸ γιατρικό! ἐφώναξε ὁ Μίκουλο,ποὺ εἶχε ξυπνήσει ὕστερ' ἀπ' τὴ φωνὴ τοῦ κυρίου του. Θὰ εἶνε τυχερὸ νὰ μπορέσω νὰ σκοτώσω τὴ κόμπρα!

Ἄρπαξε τότε ἕνα σπαθὶ κ' ἐξηφανίσθη.

Ἡ συνοδεία ὡς τόσο, εἶχε μαζευθῇ τριγύρω ἀπ' τὸν ἀρχηγό της. Ἡ κατάστασί του ὅσο πήγαινε καὶ χειροτέρευε. Εἶχαν πιπιλίσει τὴν πληγή του, τοῦ κάκου, ὅμως. Δὲν ἄργησαν νὰ φανοῦν τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς δηλητηριάσεως.

— Δὲν τὴ γλυτώνω! ἐψιθύρισε ὁ ἐξερευνητὴς καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ παραδώσῃ τὰ χαρτιά του στοὺς συντρόφους του.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ὅμως, μπῆκε στὴ σκηνὴ σὰν θύελλα ὁ Μίκουλο.

—Ὡραῖα! ἐφώναξε,ἐσκότωσα τὴν κόμπρα!

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνῃς; τὸν ρωτήσανε.

— Ἔκοψα τὸ κεφάλι τοῦ φειδιοῦ κ' ἔβγαλα τὴ φοῦσκα μὲ τό δηλητήριο. Ὁ ἄσπρος κύριος θὰ τὸ πιῇ καὶ θὰ γίνῃ καλά!

Ὁ ἐξερευνητής ἀνεσκίρτησε. Θυμήθηκε πὼς εἶχε διαβάσει ἄλλοτε, ὅτι οἱ μαῦροι ἐγιάτρευαν τὰ δαγκάματα τῆς κόμπρας μὲ τό νά πίνουν τὸ δηλητήριό της, ποὺ ἐνεργοῦσε ὅπως οἱ ὀροὶ στὸν πολιτισμένο κόσμο.

— Δόσε μου νὰ πιῶ! εἶπε τότε ἀποφασιστικά.

Σὲ λίγο φάνηκαν τά πρῶτα ἀποτελέσματα τῆς ἀντιδράσεως. Ἀργότερα κάθε κακὸ σημάδι εἶχε χαθῇ.

— Μίκουλο, σὲ σένα χρωστάω τὴ ζωή μου! εἶπε τότε ὁ ἐξερευνητής. Θὰ σὲ πάρω μαζί μου στὴ Γαλλία!

— Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ, ἀποκρίθηκε ὁ μικρός.

— Γιατί;

— Γιατὶ μὲ δάγκασε καὶ μένα τὸ φεῖδι στὸ χέρι τὴ στιγμὴ ποὺ πῆγα νὰ τὸ σκοτώσω!

— Τότε γιατὶ μοῦ ἔδωσες ἐμένα τὸ δηλητήριο;

Ὁ λευκὸς κύριος ἔσωσε τὴ ζωὴ τοῦ Μίκουλο. Τὸ καλὸ ποὺ μοῦκανε ἔπρεπε νὰ τὸ ἀνταποδώσω!

— Δὲν θὰ πεθάνῃς, ὄχι Μίκουλο ... Στάσου μιὰ στιγμή!... Τὸ χέρι σου δὲν πρίσθηκε;... Εἶνε καιρὸς ἀκόμα!

Ἐπῆρε τότε ἀπ' τὴν τσάντα του ἕνα μπουκάλι μὲ ἀμμωνία καὶ ἔρριξε ἀρκετὲς σταγόνες ἐπάνω στὴν πληγή.

— Πονάει πολύ! Φτάνει, κύριε! ἐφώναξε ὁ μικρὸς μαῦρος. Καλλίτερα νὰ πεθάνω!

— Ἀφοῦ πονᾶς αὐτὸ σημαίνει πὼς ἡ ἀμμωνία ἐνεργεῖ!... Μὴ φοβᾶσαι καὶ θὰ σωθῇς!

— Ὁ λευκὸς ὁ κύριος λέει ἀλήθεια;... Δὲν θὰ πεθάνω ἐγώ;

— Θὰ γίνῃς καλά, Μίκουλο, θὰ γίνῃς καλά!

— Εἶνε μεγάλος μάγος ὁ λευκὸς ὁ κύριος κ' ἐγὼ θὰ μείνω πάντα μαζί του!

Ἡ ἀμμωνία ἔκαμε πραγματικῶς τὸ θαῦμα της καὶ σὲ λίγο ὁ μικρὸς μαῦρος κοιμόταν ἡσυχώτατος.

Τὸν εἶχε δαγκάσει ἡ κόμπρα...

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ συνοδεία ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της. Ἔκαναν πολλὲς μέρες νὰ περάσουνε τὸ δάσος κ' ἐπὶ τέλους ἔφθασαν στὴν ἔρημο. Ἐκεῖ ἦταν ἄλλο πάλι.

Ἄκουγαν ἀδιάκοπα τοὺς μυκηθμοὺς τῶν λεονταριῶν καὶ τὶς νύχτες ἄναβαν φωτιὲς γιὰ νὰ διώχνουν τὰ ἀγρίμια.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ ταξεῖδι ὁ Μίκουλο ἐπρόσφερε μεγάλες ὑπηρεσίες στὴν ἀποστολή. Ὁ Λαστιὲ ποὺ εἶδε τὴν ἐξυπνάδα τοῦ, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα:

— Μίκουλο, ὅταν θὰ πᾶμε στὴ Γαλλία, θὰ σὲ στείλω στὸ σχολεῖο... Θὰ σπουδάσῃς κ' ἅμα μεγαλώσῃς θὰ μπορέσῃς νὰ κερδίζῃς πολλὰ χρήματα!

— Τὶ καλά! τὶ καλά! εἶπε ὁ μικρὸς μαῦρος. Ἐγὼ θὰ γίνω ἔμπορος!... Θὰ ἔχω ὡραῖα ὑφάσματα καὶ θὰ τὰ πουλάω στοὺς ἄλλους μαύρους!

— Αὐτὸ εἶνε μιὰ καλὴ ἰδέα! Μίκουλο, θὰ γίνῃς ἔμπορος!

. . . . . .

Ἐπέρασαν μερικὰ χρόνια. Ὁ Μίκουλο, ποὺ τὸν πῆρε ὁ Λαστιὲ στὴ Γαλλία, σπούδασε καλά. Ὁ ἐξερευνητὴς ἐπὶ τέλους παραιτήθηκε ἀπὸ τὰ ταξεῖδια καὶ ἵδρυσε ἕνα μεγάλο ἐμπορικὸ γραφεῖο, ποὺ θὰ ἔκανε ἀνταλλαγὲς ἐμπορευμάτων μὲ τὴν Ἀνατολικὴ Ἀφρική.

Σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν ὁ Μίκουλο πῆγε στὸ Ντακὰρ κ' ἔγινε ἀντιπρόσωπος τοῦ οἴκου Λαστιέ. Τὸ κατάστημα στὸ Ντακὰρ ἔκανε σὲ λίγο χρυσὲς δουλειές.

Ὕστερ' ἀπὸ πέντε χρόνια ὁ Λαστιὲ ἦταν πάμπλουτος κ' ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους εἰσαγωγεῖς τοῦ Παρισιοῦ. Ὁ Μίκουλο, ποὺ εἶχε γίνει πειὰ σημαντικὸ ὑποκείμενο, ἔχτισε ἕνα ὡραῖο σπίτι στὸ Ντακάρ, ποὺ τὸ ἀντίκρυζαν μὲ μεγάλο σεβασμὸ οἱ Σενεγαλέζοι μαῦροι.

Ἦταν τέτοια ἡ ἀγάπη μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων, ποὺ ὁ ἕνας εἶχε σώσει τὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου, ὥστε ὅταν ἀργότερα πέθανε ἄγαμος ὁ Λαστιὲ, ἄφησε τὴ μισή του περιουσία σὲ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, καὶ τὴν ἄλλη μισή, καθώς καὶ ὅλη τὴν ἐμπορικὴ ἐπιχείρηση στὸ Μίκουλο. Στὴ διαθήκη του μάλιστα ἔγραφε:

«Στὴν καλή του καρδιὰ χρωστάω τὴ ζωή μου καὶ στὴν ἐργατικότητά του ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴν περιουσία μου. Εἶμαι βέβαιος, λοιπόν, πὼς τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ἀφήνω δὲν θὰ πέσουν σὲ κακὰ χέρια!»

Ὁ Μίκουλο, εὐτυχῶς, δὲν διέψευσε τὶς προσδοκίες τοῦ προστάτου του...
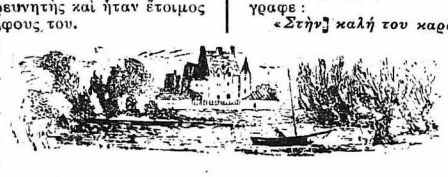
Λέων Λαμπρὺ